

Třetí ročník IG5 dal všem zabrat

aneb „nie tak dobré, ako loni... lepšie,“

řekl organizátor studentského mezinárodního geodetického pětiboje v Lučenci na Slovensku pražskému družstvu ze zeměměřické průmyslovky.

„Příští stanice – Hlavní nádraží,“ probral mě z polospánku reprodukováný hlas v metru. To jsme se postupně scházeli večer 17. dubna 2008 k odjezdu do slovenského Lučence, kde už potřetí proběhla mezinárodní soutěž v geodetickém pětiboji. Pozdě večer, těsně před nástupem do lůžkového vlaku, nám předal zástupce redakce časopisů Zeměměřič a GeoBusiness několik balíčků výtisků, abychom je dopravili k našim státním sousedům, a poté vyrazila souprava na několikahodinovou cestu. Poslední paprsky zapadajícího slunce nás hřály a my doufali, že hezky bude celý víkend.

Časopisy nám pěkně zpříjemnily cestu. Jedna úloha k zamyšlení, kde je úkolem vyřešit vetknutý polygonový pořad o pěti stranách bez znalosti prostřední délky, vrtala hlavou kdekomu z výpravy až do usnutí. Když jsem uléhal do stísněných prostor lůžka v kupé, promítl se mi minulý rok studentské soutěže.

To jsme vyrazili na IG5 do neznámého. Nikdo nevěděl, na jaké úrovni se vyučuje jinde, co máme čekat od konkurence. Při jednodenní zastávce v Bratislavě nás tamní učitelky provedly po centru města.

S kolika známými lidmi se po roce setkáme, pomyslel jsem si. A jaká bude asi trať? Bude to jako loni - úmorné teplo na 17 kilometrů trase vedoucí po loukách, lesem i po asfaltové silnici? A co nová úloha - určení výměry jenom pomocí pásma? Jak to zamýšlejí? Uvažoval jsem tak s trochou nervozity. Lehce mě tížila odpovědnost vítěze z předešlého ročníku. Žádný jiný náš student, který jel letos, se loni neúčastnil. Povede se mi dovést družstvo do cíle s kvalitním výsledkem? A ještě k tomu ten polygon...

IG5 se letos zúčastnilo 84 studentů ze tří zemí. První 3 družstva v každé kategorii z celkového počtu 28 družstev získala pro členy předplatné a další ceny.

Ranní probuzení průvodčím doprovázel déšť venku. Tak počasí nevydrželo.

Po přestupu a cestě místním vlakem nás v Lučenci uvítaly už známé tváře. Na otázky, jestli máme letos opět sportovní spolupráci s logy sponzorů, následovaly jenom kladné odpovědi. Po uložení zavazadel jsme šli poznávat město, které je poměrně zvláštní. Nabízí spoustu kontrastů. Na jedné straně naleštěné mercedesy a vedle toho zrezlou plechovou konstrukci zkrachovalé hospody před chátrající synagogou. Ale i za ten rok, co jsem zde byl naposledy, je vidět jistý společenský vzestup. Mladí lidé tu ale musí být podobní všem z jiných zemí. Maďarské Liebesbrief, co leželo na polici internátního pokoje, plakáty polepené po stěnách a žárovky nabarvené na temné barvy tomu napovídají.

Páteční večer proběhlo slavnostní zahájení. Déšť na chvíli ustal, tak mohli organizátoři v čele s *ing. Pavolem Fodorem* uvést všech 27 družstev z 15 středních škol ze 3 zemí. Na hřišti SPŠ stavebné v Lučenci stáli **reprezentanti ze Slovenska, Maďarska a Čech** („naše“ SPŠ zeměměřická v Praze a SPŠ Duchcov).

V sobotu opět pršelo. Ráno jsme mezi kapkami deště vbíhali do autobusů, které nás odvážely do nedaleké vesničky Praha. V kulturním sále bylo čekání na start nekonečné, ale aspoň suché. Snad vždy pozitivně naladěný *Pavol Fodor* se stavil na kus řeči. Odhadoval, že tak za tři nebo čtyři roky si rádi na závod vzpomeneme, ale letos ho budeme za vybranou trasu proklínat. Popřál hodně štěstí a šel se dál věnovat organizaci. Z venku přišel jeden z pořadatelů, který doprovázel soutěžící postupně na start, a oklepal ze sebe vodu. „*Máme se na co těšit*“, podotkl někdo z nás.

A konečně přišel čas. První pražské družstvo – *Jana, Matěj a Ondřej* – už dávno vyrazilo a my se také dočkali. Po zadání souřadnic do GPS přístroje přišel na řadu „nevinný kopeček“ na rozdychání, dál

na trase trní, hustá křoví, kamenité valy, do toho mlha a nejméně z poloviny trati mokřiny nebo bláto po kotníky. Ale vždyť v Anglii se říká: „**Geodet must be weatherproof.**“ Potkali jsme i dobrosrdečné lidi, kteří se nás v jedné vsi ptali, kam běžíme, že nám řeknou cestu. Ale my bohužel znali jenom souřadnice stanovišť ve WGS 84, a tak jsme popřáli hezký den a pokračovali pomocí navigace.

Přes všechny nepříjemnosti počasí, když jsme absolvovali trigonometrické určení výšky předmětu, vědomostní test, centraci a horizontaci přístroje s velmi slušnými výsledky, mi v hlavě probíhalo, že výsledek snad nebude žádná ostuda. Nic ale nemůže být dokonalé.

Pak přišla na řadu nivelace. Nejdříve problém se stativem, poté ostření obrazu. Jako by nám to příroda chtěla ztížit ještě o něco víc. A tak vlhkost v přístroji způsobila, že místo obrazu latě a nitkového kříže bylo vidět něco jako pokus uměleckého fotografa o záběr objektivem typu rybí oko. Dlouhé odhadování správného čtení stálo drahocenný čas a trestně minuty navíc. Dobře jsme si to uvědomovali. K poslednímu stanovišku na určení výměry, kam už se pokračovalo po červené turistické značce, ne s GPS, nás snaha o dohnání ztráty hnala ještě rychlejším tempem. Jenom jsem si říkal: „*Hlavně ať se nikomu nic nestane*“. Kameny a bláto byly občas nebezpečné. Naštěstí vše dopadlo v pořádku a my po splnění závěrečného úkolu dorazili do cíle na hrad Divín.

Poté už doma, když se všem podařilo sundat ze sebe špínu (já osobně měl na trase bahenní lázeň asi čtyřikrát), jsme se pokoušeli odhadnout výsledky. První družstvo řeklo, že na tom byli vcelku dobře, než v rychlosti přehlédli, že jim kapka vody sloučila číslici dvě a desetinnou čárku ve čtyřku. Počítali s ní a výměra jim díky tomu vyšla o deset metrů jiná. Bylo to smutné, ale všichni to brali s humorem.

Před nástupem na vyhlášení výsledků nás na chodbě míjel *P. Fodor*. Prohodil k výsledku: „*Nie tak dobré, ako loni, ale môže byť.*“ Čekání na verdikt tak bylo napínavé. V tělocvičně naposled nastoupila všechna družstva. A bylo to velké překvapení, když na prvním místě první kategorie, kde se hodnotila **rychlost zaběhnutí tratě a přesnost provedení geodetických úloh**, skončilo naše družstvo *Marie Tichá, Petr Pokorný a Lukáš Vosyka*. I přes ztrátu za nivelaci v celkovém hodnocení jsme předhlonili druhé družstvo asi o půl hodiny. Družstvo složené ze studentů *Jana Kořínková, Matěj Slavík a Ondřej Motýčka* skončilo díky výměře páté. A to ještě nebylo vše. V kategorii druhé, kde kritériem byla míra přesnosti geodetických úloh, opět zvítězilo naše družstvo (*Marie, Petr, Lukáš*). *Pavol Fodor* mi při předávání cen řekl: „*Nie tak dobré, ako loni, je to lepšie. Blahoželám vám!*“ Měl jsem tak nesmírnou radost, že se mému družstvu podařilo ještě vylepsit loňský výsledek.

Cestu zpátky si tak všichni užívali ve velmi dobré náladě. Příští rok už nebudu studentem střední školy (snad), a tak doufám, že se mi podařilo předat zkušenosti s touto soutěží mladším.

A žádné soutěže by nebylo, kdyby *ing. Pavol Fodor* s pár dobrovolnými nadšenci nevěnovali svůj volný čas přípravám. Je to nesmírně únavná práce a my si toho velmi vážíme. A v dobrém si vzpomeneme dříve než za tři roky. Hned po doběhnutí jsme byli novými zážitky nadšeni.

Velké poděkování patří také našim profesorům, *ing. Janě Mansfeldové* a *ing. Janu Staňkovi*, kteří nás dokázali připravit.

Také si velmi vážíme podpory hlavního sponzora firmy *GEFOS, a.s.*, dále firmy *GEPRO, s. r.o.*, *Magistrátu hlavního města Prahy* a *Rady rodičů při SPŠ zeměměřické*. Právě díky jejich podpoře mají studenti možnost kvalitní přípravy.

Za studenty děkuji a přeji mnoho štěstí v dalších ročnících. - **Petr Pokorný, student**

